

Arrest

nr. 236 354 van 4 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT JOOST TEN NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBROECKE, die *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Axel DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 26 mei 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de gerechtelijke sectie van de dienst vreemdelingenzaken op 26/05/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: K.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Oujda

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: K. I. °(...) en Z. Y. °(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart omwille van economische motieven in België te verblijven. Betrokkene verklaart verder niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van eventuele schuldeisers. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont op geen enkel manier aan dat dit ook daadwerkelijk het geval is. Betrokkene verklaart verder een zus te hebben in België maar toont op geen enkele manier aan dat hij hier ook feitelijk een gezinsleven mee onderhoudt zoals bedoelt art 8 EVRM. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn

aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar schuldeisers zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. T., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van de politie van Anderlecht
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127 bis,
de betrokkene, K., H., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel vanaf 26/05/2020.
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. De taal van de rechtspleging

In het begeleidend schrijven bij het verzoekschrift vraagt de raadvrouw van de verzoeker om de ingestelde vordering te behandelen voor een Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De taal van rechtspleging staat echter niet ter vrije keuze van de partijen, maar wordt op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van

15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging *c.q.* schorsing wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging *c.q.* schorsing wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden akte door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands, waarop verder wordt ingegaan bij de bespreking van het enig middel, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. De ontvankelijkheid van de vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 26 mei 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De raadvrouw van de verzoeker heeft ter terechtzitting hierover geen opmerkingen naar voor gebracht.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Première branche : violation de la loi sur l’emploi des langues.

En ce que la décision attaquée est rédigée en néerlandais uniquement.

Alors que le requérant est francophone et réside à Bruxelles, où il a été arrêté.

L’emploi des langues en matière administrative est d’ordre public.

L’article 41 de la loi sur l’emploi des langues en matière administrative du 18 juillet 1966 dispose que :

§ 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

Le requérant fait exclusivement usage du français qu’il parle couramment et ne comprend pas du tout le néerlandais. Il a été interrogé en français et a pourtant été invité à signer des documents dont la décision attaquée rédigé dans une langue qu’il ne comprend pas.

On n’aperçoit pas du tout pour quelles raisons l’Office des Etrangers a souhaité rédiger la décision en néerlandais. D’autant plus que les décisions d’ordre de quitter le territoire sont souvent bilingues.

L’utilisation exclusive du néerlandais dans la décision attaquée est une violation de la loi sur l’emploi des langues et entraîne l’illégalité de la décision.

Deuxième branche : Violation de l'Arrêté ministériel du 23 mars 2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19 et violation des principes de bonne administration, en particulier les principes de prudence et de bonne foi.

L'impossibilité actuelle de se rendre au Maroc est évidente pour des raisons de santé publique.

L'article 7 de l'AR Covid 19 indique de manière non équivoque :

« Les voyages non essentiels au départ de la Belgique sont interdits. »

Au Maroc également, il y a des mesures de confinement et les vols internationaux sont interdits.

Selon l'Ambassade de France au Maroc, le confinement y est actuellement prévu jusqu'au 10 juin.

Le confinement est actuellement en vigueur jusqu'au 10 juin (<https://ma.ambafrance.org/Coronavirus-au-Maroc-reponses-aux-principales-questions-relatives-a-votre#Combien-de-temps-va-durer-le-confinement-au-Maroc>).

La partie adverse ne peut pas l'ignorer.

La légalité de la décision s'examine le jour où elle est prise. Or le jour où elle prend la décision attaquée, la partie adverse sait que le requérant ne peut pas quitter le territoire sans délai.

La partie adverse prend une décision impossible à exécuter et en contradiction avec l'arrêté ministériel précité.

Ce faisant la décision attaquée viole les dispositions légales concernant les mesures d'urgence pour limiter la propagation de la pandémie.

Non seulement la décision viole l'arrêté ministériel Covid 19, mais l'Office des Etrangers fait preuve d'un manque de prudence incompréhensible et condamnable.

De surcroît, la partie adverse fait preuve d'une mauvaise foi manifeste, puisqu'elle prend une décision alors qu'elle sait qu'elle est dans l'incapacité de l'exécuter sans délai.

Le but réel de la décision est de détenir le requérant. Il n'est légalement pas possible de détenir en détention administrative sans ordre de quitter le territoire sans délai. La partie adverse prend cette décision impossible, sans intention de l'exécuter réellement, dans l'unique but de détenir le requérant.

La décision ne repose donc pas sur des motifs légitimes. La détention administrative est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire. Pas l'inverse. Or en l'espèce, il est évident que la détention administrative est le but principal recherché par l'Office des Etrangers et que l'ordre de quitter le territoire sans délai – alors qu'il est impossible de le faire - n'est que le prétexte.

Ce faisant la décision est manifestement illégale.

Troisième branche : violation des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

En ce que l'ordre de quitter le territoire est donné sans délai.

Alors que l'article 7 prévoit que la règle est d'accorder un délai pour quitter le territoire.

L'article 7 dispose en effet que :

Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

Et alors que l'article 74/14 prévoit que le délai normal accordé pour quitter le territoire est de 30 jours.

L'article 74/14 dispose que :

§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]2, ou;

4° [3 ...]3

5° [3 il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;]3

6° [3 la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.]3

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.

L'octroi d'un OQT sans délai est l'exception à la règle. Lorsque la partie adverse décide de faire usage de l'exception, elle doit à tout le moins le motiver.

Or en l'espèce, elle fait usage de l'exception sans expliquer pourquoi, mais en plus elle donne l'ordre de quitter le territoire sans délai à un moment où il est matériellement impossible de quitter le territoire sans délai.

Ce faisant la décision viole les articles 7 et 74/14 de la loi, mais également son obligation de motivation in concreto.

Troisième branche : violation de l'obligation de motivation formelle.

En ce que la décision attaquée est muette sur la pandémie actuelle et sur la fermeture des frontières.

Alors que la situation liée à la pandémie de Covid 19 est tout à fait particulière et inédite. C'est la première fois que toutes les frontières sont fermées et que tous les éloignements sont suspendus.

L'obligation de motivation formelle impose de donner dans la décision les considérations de droit et de fait.

La décision est motivée en droit, elle fait référence aux dispositions légales applicables. Elle n'est pas contre pas du tout motivée en fait.

Rien n'est dit sur la situation particulière liée à la pandémie et à la suppression des vols internationaux. Tout est fait comme si cette situation était inexistante.

Or une décision qui ordonne de quitter le territoire sans délai et qui ordonne la reconduite à la frontière devait tenir compte de la fermeture des frontières et être motivée sur ce point.

Ce faisant la décision viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et la loi sur la motivation formelle.

Quatrième branche : violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que l'acte attaqué considère que l'obligation de retour imposée au requérant n'emporte pas une rupture de sa vie familiale au regard de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales mais qu'elle est muette sur la question de la vie privée ;

Alors qu'il appartient à la partie adverse de motiver sa décision en tenant compte de la vie privée du requérant.

A cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 :

« L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

*'1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui '.*

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

[...]

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume- Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut

d'avantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

Dans un autre arrêt n°82.029 du 31 mai 2012, Votre Conseil rappelle les notions de vie familiale et de vie privée.

«L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. (...). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. (CCE, n°82.029, 31 mai 2012)»

La décision attaquée est muette sur la notion de vie privée.

Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Costello-Roberts c/ Royaume-Uni, arrêt du 25 mars 1993, paragraphe 36). Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir.

En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

« Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables » (Niemietz c/ Allemagne, arrêt du 16 décembre 1992.).

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur.

Dans l'affaire McFeeley c/ Royaume-Uni (Requête n° 8317/78, McFeeley & Ors c/ Royaume-Uni, 15 mai 1980, 20 DR 44), la Commission suggéra que les relations avec d'autres étaient également importantes pour les détenus et que le respect de la vie privée requérait donc la possibilité d'avoir certains contacts avec la collectivité pénitentiaire. La liberté de s'associer à d'autres personnes constitue par conséquent un aspect social de la vie privée.

Selon certains Juges de la Cour, la vie privée engloberait même la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté, de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques.

Dans le cas d'espèce, le requérant vit en Belgique depuis dix ans. Il y a construit l'ensemble de ses attaches sociales. Il a bâti sa vie d'adulte en Belgique. Il a essayé d'y construire un avenir professionnel. Il a tenté de régulariser sa situation via le travail et a été victime d'un employeur sans scrupule qui a abusé de sa naïveté (pièce 3).

Dans l'affaire Niemietz c/ Allemagne, la Cour a admis que certaines relations personnelles nouées dans le cadre professionnel pouvaient relever de la notion de vie privée.

L'absence de tout examen de la vie privée du requérant dans la décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH mais également l'obligation de motivation formelle.

Cinquième branche : violation de l'article 3 CEDH.

En ce que la décision est motivée au regard de l'article 3 de la CEDH, sans aucune référence à la pandémie.

Alors que la raison d'être de la fermeture des frontières et de l'interdiction des voyages internationaux est d'éviter une contamination par un virus qui peut être mortel. La partie adverse ne pouvait donc pas motiver sa décision au regard de l'article 3 de la CEDH sans exposer les mesures prises – ou pas – pour éviter la contamination.

Il y a pourtant unanimité au niveau international pour demander aux Etats de ne pas prendre de mesures d'éloignement avec détention pendant la pandémie.

Par une déclaration du 26 mars 2020, la Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe a appelé les États membres à « libérer les migrants en détention administrative pendant la crise du Covid-19 » en raison de l'absence de perspective d'éloignement mais aussi du risque de contamination des migrants et du personnel de l'impossibilité de faire respecter les recommandations sanitaires dans les centres fermés (<https://www.coe.int/fr/web/portal/-/commissioner-calls-for-release-of-immigration-detainees-during-covid-19-crisis>) :

« Face à la pandémie mondiale de Covid-19, de nombreux États membres ont dû suspendre les retours forcés de personnes qui ne sont plus autorisées à rester sur leur territoire (y compris en application du règlement de Dublin) et rien ne permet de savoir quand ces retours seront de nouveau possibles. Selon le droit relatif aux droits de l'homme, la détention de migrants aux fins de tels renvois n'est légale que si les renvois peuvent effectivement avoir lieu. À l'évidence, cette perspective n'est pas envisageable dans la plupart des cas pour le moment. En outre, les structures de détention des migrants ne permettent généralement pas de garantir une véritable distanciation sociale ni de prendre les autres mesures nécessaires pour éviter une contamination des migrants et du personnel par le Covid-19. »

La partie adverse connaît les risques liés à la pandémie et sait que les risques sont accrus en cas de détention. Pourtant elle prend la décision attaquée, en motivant par rapport à l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Maroc comme si la pandémie n'existait pas.

Ce faisant la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH."

De verzoeker heeft nagelaten om in deze uiteenzettingen te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel zouden schenden. Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

4.2.1. In het eerste middelenonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Deze bepaling luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Noch het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens, zijn echter een "akte" waaromtrent de verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. De bestreden beslissingen zijn niet het gevolg van een of andere aanvraag van de verzoeker, maar het zijn ambtshalve beslissingen genomen na controle of de verzoeker aan de verblijfswetgeving voldeed. Artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is in deze niet van toepassing (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326; RvS 23 november 2009, nr. 198.142; RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

De thans bestreden beslissing zijn politiemaatregelen, die met toepassing van artikel 7, eerste lid en tweede lid, van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 6, §1 en 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kunnen worden getroffen door de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen (voor het bevel om het grondgebied te verlaten) en door de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren (voor de beslissing tot terugleiding naar de grens).

De thans bestreden beslissingen werden getroffen door de heer T. K., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat dus om een personeelslid van een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt ter zake als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtal.”

In casu kan de zaak worden gelokaliseerd in Brussel Hoofdstad, nu de verzoeker werd aangetroffen in illegaal verblijf door de lokale politie van Anderlecht. Conform artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dienden de bestreden beslissingen in deze situatie te worden genomen in de taal van de taalrol waartoe de beslissingnemende ambtenaar behoort. De verzoeker toont niet aan en uit niets blijkt dat *in casu* aan dit voorschrift niet werd voldaan.

Het eerste middelenonderdeel is derhalve op het eerste gezicht ongegrond.

4.2.2. In het tweede middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoeker wijst er op dat niet-essentiële reizen vanuit en naar België verboden zijn krachtens artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus

COVID-19 te beperken. Hierdoor zou de verzoeker het grondgebied niet onmiddellijk kunnen verlaten en zou het van onbehoorlijk bestuur getuigen om een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een beslissing tot terugleiding naar de grens te treffen waarvan het duidelijk is dat deze beslissingen niet uitvoerbaar zijn gelet op de strijdigheid met het bovenvermelde ministerieel besluit.

Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.”

De verweerder heeft in de nota met opmerkingen verwezen naar een arrest van de Kamer van Inbeschuldigungsstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen waarin werd geoordeeld dat een reis in het kader van de terugkeer – *quod in casu* - niet aanzien moet worden als een niet-essentiële verplaatsing. Hieromtrent werd ter terechtzitting geen verdere dupliek gevoerd. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de terugkeer naar zijn land van herkomst onder het toepassingsgebied valt van artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken.

Bovendien moet erop worden gewezen dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België, krachtens artikel 13 van voormeld ministerieel besluit, slechts van toepassing is tot en met 8 juni 2020. De verzoeker kan dan ook, los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden terugkeerbesluit (*“bevel om het grondgebied te verlaten”*) en het samen met dit terugkeerbesluit uitgevaardigde verwijderingsbesluit (*“beslissing tot terugleiding naar de grens”*) onmogelijk kunnen worden uitgevoerd. De Raad wijst er op dat het hoogstens om een tijdelijke belemmering gaat, tot 8 juni 2020 en stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat er vanaf 9 juni 2020 geen reizen vanuit België zouden kunnen plaatsvinden.

Uit geen enkele bepaling betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt overigens dat de gemachtigde geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek zou kunnen treffen indien de effectieve verwijdering naar het land van herkomst niet op zeer korte termijn kan worden uitgevoerd. In tegendeel voorziet artikel 7, eerste lid, *juncto* artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk in de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wanneer er een risico op onderduiken is. De verzoeker betwist op zich niet dat *in casu* op goede gronden werd besloten dat er in zijn hoofde een risico op onderduiken bestaat.

Bovendien voorziet artikel 7, derde lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling, wanneer de gemachtigde heeft beslist om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en om bijgevolg tot de terugleiding naar de grens over te gaan (*quod in casu*), kan worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, en dit *“meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert”* en *“zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan”*. Deze termijn van twee maanden kan, overeenkomstig artikel 7, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, verlengd worden met twee maanden wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder niet hebben getalmd met het nemen van de nodige stappen om de verzoeker effectief te kunnen verwijderen naar zijn land van herkomst. Op 28 mei 2020 werd immers reeds aan de consul-generaal van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen gevraagd om voor de verzoeker, die de alias Y. Z. voert, een reisdocument te verkrijgen teneinde hem te kunnen verwijderen naar Marokko. Gelet op de hoger aangehaalde regelgeving die in dergelijke omstandigheden de mogelijkheid voorziet om de vreemdeling tot vier maanden vast te houden teneinde de effectieve verwijdering te realiseren, is het, ondanks de huidige doch tijdelijke maatregelen inzake de beteugeling van de COVID-19 pandemie, niet onzorgvuldig of getuigt het niet van kade trouw dat de gemachtigde *in casu* heeft beslist om een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, af te leveren.

Waar de verzoeker stelt dat ook Marokko de grenzen heeft gesloten en dat internationale vluchten er verboden zijn, merkt de Raad op dat de weblink van de Franse ambassade te Marokko waarnaar de verzoeker in voetnoot verwijst, enkel het volgende vermeldt: *“Le confinement est actuellement en vigueur jusqu’au 10 juin”*. Bovendien gaat het om een website die informatie geeft aan Franse onderdanen die zich in Marokko bevinden en wordt elders in deze ‘FAQ’ tevens gemeld dat er vanuit Casablanca en Marrakech vanaf 4 mei 2020 wekelijks zes vluchten vertrekken teneinde Franse onderdanen te repatriëren. Uit de door de verzoeker naar voor gebrachte documentatie blijkt aldus geenszins dat Marokko alle internationale vluchten zou hebben verboden. Nog minder blijkt hieruit dat de repatriëring van eigen Marokkaanse onderdanen vanuit België, omwille van de volksgezondheid zou zijn verboden.

De verzoeker blijft aldus in gebreke om concreet aan te tonen dat hij, als Marokkaanse onderdaan, omwille van de volksgezondheid, onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Een schending van (artikel 7 van) het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel is derhalve niet aangetoond.

4.2.3. In een derde middelenonderdeel verwijst de verzoeker naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. De verzoeker geeft aan dat in de regel een termijn van 30 dagen wordt voorzien om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Samen met de verzoeker moet er evenwel op worden gewezen dat hierop uitzonderingen zijn voorzien. Zo bepaalt artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden akte wel degelijk de redenen aangeeft waarom hij gebruik maakt van de uitzondering om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

De verzoeker toont niet aan waarom deze concrete motieven niet zouden volstaan.

In zoverre de verzoeker stelt dat hij materieel in de onmogelijkheid is om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, beperkt hij zich tot een eenvoudige en blote bewering waarmee hij geen afbreuk kan doen aan de hierboven

geciteerde motieven. Hoger werd reeds geoordeeld dat de verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij om redenen van volksgezondheid niet zou kunnen worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst en dat het geenszins illegitiem is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek wanneer de effectieve verwijdering niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

De verzoeker verliest in heel zijn betoog, ook in het tweede middelenonderdeel, overigens geheel uit het oog dat hem niet wordt gevraagd om het grondgebied op vrijwillige wijze onmiddellijk te verlaten, maar dat in tegendeel middels de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt voorzien in een dwanguitvoering door de overheid. Het is *in casu* dan ook geheel niet relevant om zich te buigen over de vraag of het voor de verzoeker mogelijk zou zijn om op eigen houtje terug te keren naar Marokko. Bovendien laten eventuele moeilijkheden bij de effectieve tenuitvoerlegging van het bestreden bevel en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens, de wettigheid van deze beslissingen onverlet.

De verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, noch van de formele dan wel materiële motiveringsplicht.

4.2.4. De verzoeker voert in een vierde onderdeel (dat verkeerdelijk nogmaals als derde onderdeel werd weergegeven) de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden akte blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), alsook tot de terugleiding naar de grens. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De beslissing tot terugleiding naar de grens maakt uitdrukkelijk toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde licht op zeer concrete en uitvoerige wijze toe op welke feitelijke gronden hij zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten (*cf.* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet), en om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat zodat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt geboden (*cf.* artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). Ook met betrekking tot de terugleiding naar de grens wordt concreet geduid waarom de gemachtigde deze maatregel nodig acht. De terzake in de bestreden akte opgenomen juridische en feitelijke overwegingen worden door de verzoeker niet betwist.

De verzoeker geeft enkel aan dat in de bestreden akte geen motivering kan worden teruggevonden omtrent de actuele COVID-19 pandemie en omtrent de sluiting van de grenzen en de opschorting van de internationale vluchten. Dienaangaande merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht inhoudt, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op zich geenszins het antwoord uitmaken op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel maatregelen inhouden die zijn gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden.

Bovendien dient te worden herhaald dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere en algemene bewering als zouden de grenzen gesloten zijn en de internationale vluchten zijn opgeschort. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat het op het ogenblik van de bestreden beslissingen omwille van de COVID-19 pandemie onmogelijk zou zijn om Marokkaanse onderdanen te repatriëren naar Marokko. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, blijkt uit de door de verzoeker vermelde weblink in tegendeel dat er alvast tussen Marokko en Frankrijk wel degelijk nog repatriërvluchten doorgaan. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn algemene bewering dat de grenzen gesloten zijn en dat de internationale vluchten opgeschort zijn.

De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen juridische en feitelijke overwegingen niet zouden volstaan om tegemoet te komen aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.5. In een vijfde middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht.

In het verzoekschrift wijst de verzoeker erop dat hij sinds tien jaar in België woont en dat hij er privéleven heeft uitgebouwd. De verzoeker stelt dat hij zijn situatie heeft trachten te regulariseren door middel van een tewerkstelling, doch hij zou het slachtoffer zijn geworden van een malafide werkgever en heeft tegen hem een klacht ingediend (stuk 3, inventaris verzoekschrift).

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker zich enerzijds beperkt tot loutere bewering dat hij gedurende zijn tienjarig verblijf in België een privéleven heeft uitgebouwd en dat er anderzijds slecht één document wordt voorgelegd dat stelt dat de verzoeker een klacht heeft ingediend tegen zijn werkgever. Uit dit document kan echter nog niet blijken hoe lang de verzoeker precies zou hebben gewerkt en over welke werkzaamheden het precies ging. Er wordt dan ook geen enkel concreet element naar voor wordt gebracht omtrent de precieze aard en de hechtheid van de banden die de verzoeker in België heeft opgebouwd. Deze banden hebben zich bovendien ontwikkeld in een tijd waarin de verzoeker zich ervan bewust was of minstens diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker reeds in maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en dat jegens hem toen ook een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. De verzoeker heeft deze beslissingen op 18 maart 2014 voor ontvangst getekend en is hiervan dus op de hoogte.

De verzoeker diende zich er dan ook terdege van bewust te zijn dat hij niet over een verblijfsrecht beschikte die hem feitelijk in staat kon stellen om in België een privéleven te ontwikkelen. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nyanzi* t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu wordt niet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door een langdurig verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat hij reeds tien jaar in België verblijft. De gemachtigde heeft desbetreffend op goede gronden tegengeworpen dat niet blijkt dat de verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en hij heeft tevens op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18 maart 2014 werd betekend door de politiezone Halle.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen zouden indruisen tegen enig in België ontwikkeld privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar in het verzoekschrift nog gewag wordt gemaakt van de schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad nog op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen verplichting inhoudt om te voorzien in een uitdrukkelijke motivering omtrent een eventueel privéleven.

Ter terechtzitting blijkt dat de raadsvrouw van de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tracht uit te breiden middels de neerlegging van twee bijkomende stukken. Het betreft twee verklaringen op eer, de eerste van verzoekers zus, F. H., en een tweede van mevrouw Z. M, die verklaart sinds een jaar een relatie te hebben met de verzoeker. In het verzoekschrift werd echter geen concrete grief ontwikkeld omtrent enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met verzoekers zus of partner. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoeker dat dit te wijten is aan de aan de COVID-19 gerelateerde moeilijkheden om de verzoeker te bezoeken in het gesloten centrum.

Gelet op artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, kan het in principe echter niet worden toegelaten om ter terechtzitting een nieuwe wending te geven aan het middel dat in het verzoekschrift werd uiteengezet. De nieuwe grief omtrent artikel 8 van het EVRM raakt bovendien niet de openbare orde en er kan niet worden ingezien waarom de grondslag ervan nog niet gekend zou zijn geweest op het moment van het indienen van het verzoekschrift. De raadsvrouw heeft immers van de verzoeker het mandaat gekregen om voor hem een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen en er valt niet in te zien waarom de verzoeker, desgevallend via de moderne communicatiemiddelen (bv. e-mail, telefoon, facetime en andere apps), zijn raadslieden niet van de nodige informatie kon voorzien.

Wat er ook van zij en ook indien zou worden aangenomen dat de ter terechtzitting ontwikkelde grief niet eerder kon worden opgeworpen, dient te worden opgemerkt dat het louter bijbrengen van twee zeer korte verklaringen op eer, die niet door enig ander overtuigend stuk worden gestaafd, niet volstaat om concreet aannemelijk te maken dat de verzoeker in België met zijn zus dan wel met mevrouw Z. M. een gezins- of familieleven heeft opgebouwd dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissingen enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven in het gedrang zouden brengen.

In de mate dat de raadsvrouw van de verzoeker voor ter terechtzitting stelt dat de verzoeker niet werd gehoord en los van de vaststelling dat ook dit middel een nieuw middel uitmaakt dat niet in het verzoekschrift werd ontwikkeld, merkt de Raad op dat uit de stukken die de verweerder tijdens de terechtzitting heeft bijgebracht en die vervolgens aan een tegensprekelijk debat werden onderworpen, het tegendeel blijkt.

4.2.6. In het zesde en laatste middelenonderdeel maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming kunnen volgens het EHRM verder enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen

die zich beroepen op een medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat de betrokkene aan een medische aandoening lijdt die een voldoende ernstig karakter heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

De verzoeker beperkt zich in zijn uiteenzettingen echter tot een uiterst vaag betoog dat vermeden moet worden dat hij wordt blootgesteld aan een besmetting met het COVID-19 virus. De Raad stelt vast dat de verzoeker in gebreke blijft om enig concreet gegeven bij te brengen omtrent de omvang van de COVID-19 verspreiding in Marokko, dan wel omtrent de specifieke maatregelen die de Marokkaanse overheid in het kader van deze pandemie heeft genomen. Uit niets blijkt bovendien dat de verzoeker reeds besmet zou zijn met dit virus. In tegendeel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker in het gesloten centrum door een arts werd onderzocht en dat deze arts heeft geattesteerd dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. De loutere en abstracte vrees voor besmetting bij een verwijdering naar Marokko, volstaat op zich niet om aan te tonen dat de verzoeker een concreet risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat de Commissaris voor de Rechten van de Mens de lidstaten van de Raad van Europa heeft opgeroepen om de detentie van migranten tijdens de COVID-19 pandemie te beëindigen en waar hij stelt dat de risico's voor besmetting in detentie groter zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat hij geen rechtsmacht heeft inzake de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte vervat zit. De Raad kan dan omtrent deze kritiek dan ook geen uitspraak doen.

In de mate dat de verzoeker de schending beoogt aan te voeren van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat in de bestreden akte wel degelijk wordt gemotiveerd inzake de bestaanbaarheid van de verwijderingsmaatregel met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Ter zake werden in de bestreden akte de volgende motieven opgenomen: *“Betrokkene verklaart omwille van economische motieven in België te verblijven. Betrokkene verklaart verder niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van eventuele schuldeisers. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont op geen enkel manier aan dat dit ook daadwerkelijk het geval is.”*

Dat er niet expliciet wordt gemotiveerd omtrent de COVID-19 pandemie, impliceert nog niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn. Zoals hoger reeds werd besproken, houdt de formele motiveringsplicht immers enkel een positieve motiveringsplicht in. Dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Hieraan is *in casu* voldaan. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op zich geenszins het antwoord uitmaken op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel maatregelen inhouden die zijn gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden. De verzoeker betwist niet dat hij enkel heeft verklaard dat hij niet terug kan keren naar Marokko omwille van problemen met schuldeisers. Aangezien niet blijkt dat de verzoeker melding heeft gemaakt van enige vrees voor besmetting met COVID-19, valt niet in te zien waarom hieromtrent zou moeten worden gemotiveerd.

Bovendien dient te worden herhaald dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere en algemene bewering als zouden de grenzen gesloten zijn en de internationale vluchten zijn opgeschort. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat het op het ogenblik van de bestreden beslissingen omwille van de COVID-19 pandemie onmogelijk zou zijn om Marokkaanse onderdanen te repatriëren naar Marokko. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, blijkt uit de door de verzoeker vermelde weblink in tegendeel dat er alvast tussen Marokko en Frankrijk wel degelijk nog repatriëringsvluchten doorgaan. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn algemene bewering dat de grenzen gesloten zijn en dat de internationale vluchten opgeschort zijn.

4.2.7. Het enig middel is bijgevolg in al zijn onderdelen op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht, of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE